

І ПОЛУДЕНЬ, І «РАНОК – ЧАС ПОЕТІВ»

Сонячним квітневим днем молодий поет Станіслав Новицький зателефонував у літературний музей: «Хочу в гості – через годинку буду». Так несподівано розпочалась сьома зустріч музейного проекту «Відкриті сторінки душі».

Невдовзі наш друг, який і музейні свята відвідує, і книги дарує, вже розпитував і розказував, вірші нові читав і літературні новини з усієї України розповідав. І весняним Карпенковим садом ми намиливались, і фотосесію зробили.

Я гортаю сторінки поетової душі, читаючи його нову книгу «Полудень» (Кропивницький: ЦУВ, 2021). На запитання про те, як пишуться вірші, він туманно відповідає: «Не знаю. Їду, йду – з'являється в голові рядок. Далі другий...»

Ходиш поміж вербами
збираєш росу як сльози
і думаєш
як схожа роса на сльози
як схожі верби на людей

мабуть верба всміхається
восени
коли листя
перетворюється
на попіл
людської пам'яті

Цим верлібром Станіслав Новицький закінчує збірку поезій «Полудень». А поруч із його книжкою на моєму столі випадково лежить

листок із цитатою з сатиричного роману Анатолія Крима «Українська каббала» (про Тараса Шевченка). Ось що було помічено відомим українським драматургом, прозаїком і сценаристом: «Ранок – час поетів. Вранці прокидається рішуче все – і птахи, і люди, і почуття. Тільки вранці, ніби травинки, проростають слова. І слова несподівані, прозорі, ніби крупні краплі роси». Саме такими «проростають» вони з душі Станіслава.

Крім поетичних, він має й інші здібності: пробує писати прозу, епіграми і критичні статті про творчість письменників Віктора Погрібного, Івана Драча, Наталії Пасічник. Цикл його сатирично-драматичних епіграм було опубліковано на гумористичній сторінці «Літературно-Кропивницький шарварок» у «Першій міській газеті». З цих мініатюр у 2-4 рядки, присвячених Надії Гармазій, Дмитру Павличку, Михайлу Слабошпицькому, Василю Бондарю, Дмитру Кременю, Петру Мідянці, та Ваню Крюгеру, Станіслав Новицький постає як читач-інтелектуал. На жаль, сьогодні серед молодих і зрілих авторів нечасто зустрічаю таких, які крім себе, ще когось читають. У свій час ерудованість літераторів високо цінував у студії «Сівач» Володимир Базилевський, наголошуючи на важливості хороших вчителів (літературних попередників) у творчості початківців. Стас іде цим шляхом. У його традиційних строфах і верлібрах відчувається висока школа.

Ведучи в бібліотеках дві презентації його книг, почула чимало позитивних відгуків про творчість нашого друга від старших колег по перу: Олени Бельської, Олени Надутенко, Миколи Барабулі, Тетяни Березняк, а також Тетяни Левицької і Лариси Савенко - бібліотекаря та директора обласної бібліотеки для юнацтва імені Євгена Маланюка.

Станіслав – бажаний гість у молодіжній літстудії «Ліра» і творчому об'єднанні «Парус».

– Як ставишся до критики? – питаю.

– До конструктивної – із вдячністю. Іншу – ігнорую, – каже.

Він знайомиться, листується, радиться, телефонує багатьом видатним сучасникам. Його знали ще до першої книги («Акафіст коня»), виданої у дев'ятнадцять літ. У двадцять, у другій книзі, заявив про відчуття поетичного «полудня» – часу високого сонцестояння, zenіту. Але поки для Стаса Новицького сонце – джерело світла, тепла і натхнення. З передмови Михася Ткача до «Полудня» процитую одне речення: «Зі сторінок книги ніби лине свіжий поетичний вітер».

А який же ще вітер надихатиме поета-степовика? Заради натхнення він залишив обласний центр і переїхав у одне з найкрасивіших сіл області – Високі Байраки, де купив на зароблені гроші хату. Навколо неї порас сад і город, ще й курчат вирощував, консультуючись із досвідченими сусідами. Вони полюбили молодого, але такого серйозного хлопця. Дивлячись на стелажі і полиці з книгами, поки не здогадуються, що перед ними – поет. Він же, здобувши в ВПТУ № 4 професію токаря, відчувається у сільському середовищі вільно. Бо й батьки, живучи в обласному центрі, займаються сільським господарством.

Красу природи Стас тонко відчуває та поетизує. І в поезії Новицького не стільки полудень, як ранок...

Це була прощальна зустріч перед тимчасовою розлукою. Станіслав пішов служити до Збройних сил України. Хай же мирним буде для поета захист України. Щастя тобі, молодий наш друже!

Антоніна Корінь,
членкиня НСПУ, науковиця
літературно-меморіального
музею І.К Карпенка – Карого

Опубліковано:
«Вечірня газета», № 16 від 23.04.2021